

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce **P. Z.**, zast. JUDr. Lukášem Havlem, advokátem v Trutnově, Libušinka 180, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, jako nástupci Finančního ředitelství v Hradci Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 15.5 května 2012, č.j. 3075/12-1300-603995, t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

V úvodu tohoto rozhodnutí krajský soud připomíná, že zákonem č. 456/2011 Sb., účinným ke dni 1.1.2013, došlo ke zrušení finančních ředitelství (ust. § 19 odst. 1 této právní úpravy). Na jejich místo nastupuje Odvolací finanční ředitelství (ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“).

Rozhodnutím ze dne ze dne 15.5.2012, č.j. 3075/12-1300-603995, Finančního ředitelství v Hradci Králové (dále jen „žalovaný“) zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Finančního úřadu v Trutnově (dále jen „správce daně“), kterým mu

byla dodatečně doměřena daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za I. až IV. čtvrtletí roku 2007 včetně vyrozumění o výši penále ke každému zdaňovacímu období.

V jeho odůvodnění žalovaný uvedl, že v kontrolovaných zdaňovacích obdobích roku 2007 žalobce podnikal v oboru hostinská činnost. Provozoval Restauraci „U Bulánka“ v Batňovicích, která se nachází v turisticky atraktivní lokalitě Podkrkonoší, v obci Batňovice a leží na hlavní trase mezi Trutnovem a Náchodem. Restaurace má mnohaletou tradici, je vyhledávána turisty jak v letním, tak zimním období. V kontrolovaném období byla provozní doba restaurace 7 dní v týdnu od 11 do 23 hodin (s výjimkou uzavírky z důvodu rekonstrukce kuchyně v období od 17.3.2007 do 12.4.2007 a běžné uzavírky od 1.9.2007 do 15.9.2007), kapacitu má 60 míst, lovecký salonek pro 12 hostů, v letní sezóně byla v provozu terasa. Restaurace nabízela celodenní stravování, širokou nabídku hotových jídel, bohatý výběr minutkových jídel, krajových specialit a bohatý výběr alkoholických i nealkoholických nápojů. Z místních znalostí správce daně vyplynulo, že v restauraci se konají svatební hostiny, smuteční hostiny, rodinné oslavy, v letních měsících je restaurace a zejména její zahrádka oblíbená cyklisty.

Správce daně, jak žalovaný dále uvedl, zahájil u žalobce kontrola daně z přidané hodnoty za zdaňovací období I. až IV. čtvrtletí roku 2007 dne 1.3.2010. Rozborem předložených dokladů o nákupu zboží, přehledů denních tržeb restaurace, inventurních soupisů zásob, ceníků podávaných jídel a nápojů a předložených kalkulací jídel, zjistil rozpor mezi celkovou výší uskutečněných zdanitelných plnění (tržeb z hostinské činnosti) vykázaných v přiznání k DPH za kontrolovaná zdaňovací období a mezi evidovanou spotřebou zboží a obchodní přírážkou restaurace, zjištěnou porovnáním nákupních cen zboží podle předložených dokladů o nákupu a prodejních cen jídel a nápojů podle předloženého jídelního a nápojového lístku.

V přiznáních k DPH za zdaňovací období I. až IV. čtvrtletí roku 2007 žalobce vykázal uskutečněná zdanitelná plnění, tj. tržby za poskytnuté restaurační služby v celkové výši 2.480.156 Kč. Současně zaevidoval doklady o nákupu potravin, nápojů a doplňkového sortimentu zboží v celkové hodnotě 1.128.812 Kč v pořizovacích cenách bez DPH. Po zohlednění vykázaného počátečního a konečného stavu zásob potravin a nápojů (snížení stavu zásob v kontrolovaném období o 26.300 Kč) byla zjištěna evidovaná spotřeba zboží v celkové výši 1.155.112 Kč a vykázaná průměrná obchodní přírážka restaurace ve výši 114,7 %.

Žalovaný poukázal na to, že žalobce nepředložil ke kontrole evidenci zásob, z níž by bylo možné zjistit skutečnou výši obchodní přírážky u podávaných jídel a nápojů. Proto správce daně provedl rozbor evidovaných dokladů o nákupu zboží a vyčíslil hodnotu nakoupených potravin, piva, alkoholických a nealkoholických nápojů, kávy a cigaret v kontrolovaných zdaňovacích obdobích. Stejným způsobem rozčlenil vykázané zásoby potravin a nápojů a zjistil evidovanou spotřebu zboží v členění na potraviny, přílohy, pivo, alkoholické a nealkoholické nápoje, kávu, pochutiny a cukrovinky a cigarety. V případě nápojů očistil nakoupené zboží i zásoby o hodnotu vratných obalů.

Následným porovnáním nákupních cen bez DPH na evidovaných dokladech o nákupu zboží s předloženými ceníky (prodejní ceny rovněž očištěny o 19 % DPH) byla zjištěna průměrná obchodní přírážka u piva 71,6 %, nealkoholických nápojů 183 %, alkoholických nápojů (vína a lihovin) 225 %, příloh 225,2 %, kávy 220,6 % a u cigaret 9,1 %. Zjištěnou obchodní přírážkou správce daně zatížil jednotlivé uvedené skupiny spotřebovaného zboží a vyčíslil tržby za pivo, nealkoholické nápoje, alkohol, přílohy, kávu a cigarety v celkové výši 1.288.971 Kč. Tržby za prodaná jídla byly zjištěny rozdílem mezi celkovou výší uskutečněných zdanitelných plnění podle přiznání k DPH za kontrolovaná zdaňovací období roku 2007 a zjištěnými tržbami za všechny ostatní skupiny spotřebovaného zboží s výjimkou potravin (tj. 2.480.156 Kč minus 1.288.971 Kč). Takto zjištěné tržby za prodaná jídla v celkové výši 1.191.185 Kč byly porovnány s evidovanou spotřebou potravin za rok 2007 ve výši 674.042 Kč v pořizovacích cenách bez DPH, přičemž byla zjištěna průměrná obchodní přírážka u podávaných jídel ve výši 76,7 %. Porovnáním předložených kalkulací jídel s předloženými ceníky byla zjištěna průměrná obchodní přírážka u hotových jídel ve výši 104 %, u jídel na objednávku byla porovnáním předložených kalkulací jídel s jejich prodejními cenami uvedenými v jídelním lístku předloženém za kontrolované období vyčíslena průměrná obchodní přírážka ve výši 72 %, tj. nižší přírážka než u hotových jídel. Veškeré zjištěné nesrovnalosti a rozpory týkající se evidované spotřeby zboží správce daně podrobně popsal ve vydané výzvě ze dne 6.8.2010 a taktéž je uvedl ve zprávě o výsledku daňové kontroly.

Žalovaný dále uvedl, že počáteční a konečný stav zásob vykázaný v přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007 žalobce doložil soupisy zásob nazvanými „Inventarizace 31.12.2006“ a „Inventarizace 31.12.2007“. Kontrolou bylo zjištěno, že se jedná o zápisy o zjištění skutečného stavu zásob, tj. inventury, nikoli inventarizace, tj. porovnání zjištěného skutečného stavu zásob se stavem evidovaným. Inventarizaci k poslednímu dni zdaňovacího období roku 2007 žalobce ke kontrole nepředložil.

Vzhledem ke zjištěným nedostatkům a nesrovnalostem správce daně žalobce výzvou ze dne 6.8.2010 vyzval k předložení důkazních prostředků, které by prokázaly správnost a úplnost údajů vykázaných v daňových přiznáních k DPH za kontrolovaná zdaňovací období roku 2007, respektive zda veškerá uskutečněná zdanitelná plnění (tržby z hostinské činnosti) uvedl v evidenci pro daňové účely, jejíž vedení ukládá § 100 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“). Vyhodnocení odpovědi žalovaného ze dne 20.8.2010 bylo projednáno při ústním jednání dne 10.11.2010 spolu s dalšími zjištěními. Konkrétně správce daně žalobci sdělil, že

- provedeným vlastním šetřením zjistil, že v kontrolovaných zdaňovacích obdobích používal elektronický pokladní systém. Jako důkaz měl k dispozici popis funkcí jednotlivých modulů a fotokopie dokladů, z nichž je patrné, že v průběhu kontrolovaných zdaňovacích období roku 2007 prováděla dodavatelská firma běžný a aktualizací servis.

- V průběhu kontroly správce daně zjistil, že v kontrolovaném období byla zákazníkovi účtována vyšší cena jídla a nápojů, než cena uvedená v předloženém ceníku za rok 2007 (správce daně má k dispozici účtenku č. 39129 ze dne 23.9.2007, na níž účtovaná cena neodpovídá předloženému jídelnímu a nápojovému lístku u celkem pěti položek).
- Z předložených výpisů o transakcích platebními kartami vyplývá, že žalobce v průběhu kontrolovaného období zákazníkům umožňoval jak platby v hotovosti, tak platby platebními kartami, a musel tedy používat elektronické zařízení umožňující způsob platby platebními kartami. Kontrolou předložené denní evidence tržeb v návaznosti na výpisy transakcí provedených platebními kartami byly zjištěny případy úhrad platebními kartami ve dnech, kdy v evidenci denních tržeb nebyla zaznamenána žádná tržba, popř. byla zaznamenána nižší celková denní tržba než celková hrubá částka transakce uskutečněná platebními kartami. Prvotní doklady o úhradách platebními kartami žalobce nepředložil a nebylo tak možné ověřit, zda tyto úhrady byly zahrnuty do evidence denních tržeb.

Svoje stanovisko k těmto zjištěním sdělil žalobce v podání ze dne 30.11.2010. Toto podání obsahuje tvrzení o používané výši obchodní přírážky u piva, příloh a poledního menu, o převažujícím podílu jídel prodaných ve formě poledního menu na celkovém počtu připravených a prodaných jídel, o vedení operativní evidence zachycující výsledky jednotlivých mimořádných inventur při změnách směn. Důkazní prostředky k doložení svých tvrzení však nepředložil, rovněž nepředložil výstupy z elektronického pokladního systému, který dle správce daně prokazatelně používal. Písemné vyhodnocení tohoto podání bylo žalobci doručeno dne 21.3.2011.

S výsledkem kontrolního zjištění byl dle žalovaného žalobce seznámen při ústním jednání dne 28.4.2011 a opakovaně s ním podrobně projednány zjištěné skutečnosti.

K výsledku kontrolního zjištění se žalobce vyjádřil písemným podáním ze dne 17.5.2011, které bylo správcí daně doručeno dne 18.5.2011. V něm opět vyjádřil svůj nesouhlas se závěry správce daně. Navíc žalobce žádné další důkazní prostředky dle žalovaného nepředložil. Výsledek kontrolního zjištění včetně hodnocení důkazních prostředků předložených a zjištěných v průběhu daňové kontroly, sepsal správce daně do zprávy o daňové kontrole, kterou se žalobcem řádně projednal dne 19.10.2011. Podpisem této zprávy bylo ukončeno její projednání. Pomůcky pro stanovení daňové povinnosti a výpočet daňové povinnosti na DPH za zdaňovací období I. až IV. čtvrtletí 2007 správce daně podrobně uvedl v úředním záznamu č.j.: 136777/11/268930605584. S jeho obsahem, použitými pomůckami a vlastním výpočtem daňové povinnosti správce daně žalobce podrobně seznámil při ústním jednání dne 9.11.2011. V podání ze dne 29.11.2011 žalobce vyjádřil nesouhlas se způsobem stanovení daně podle pomůcek dle § 98 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu v platném znění (dále jen „daňový řád“). Dle žalovaného však neuvedl žádné nové skutečnosti ani nepředložil žádné důkazní

prostředky, které by měly vliv na způsob stanovení daňové povinnosti. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí také připomněl jaké povinnosti žalobce ukládá ust. § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků v platném znění (dále jen „zákon o správě daní“) respektive ustanovení § 92 odst. 4 daňového řádu. Konstatoval, že žalobce ani na výzvu správce daně nepředložil průkazné důkazní prostředky, jimiž by prokázal výši daňové povinnosti v kontrolovaných zdaňovacích obdobích roku 2007. Poukázal na ust. § 86 odst. 3 písm. c) a e) daňového řádu, a jeho § 92 odst. 2, 3 a 4.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dále podrobně reagoval na odvolací námitky.

Především se zabýval otázkou, zda byly splněny podmínky pro stanovení daně dle pomůcek. Uvedl, že vycházel z ustanovení § 100 zákona o DPH, podle něhož je plátce povinen vést v evidenci pro účely daně veškeré údaje vztahující se k daňové povinnosti, a to v takovém členění, aby sestavil daňové přiznání. Podle § 21 odst. 1 výše citovaného zákona, je plátce povinen přiznat daň ke dni uskutečnění zdanitelného plnění nebo ke dni přijetí úplaty a to k tomu dni, který nastane dříve a daň uvést v daňovém přiznání za zdaňovací období, ve kterém vznikla povinnost přiznat daň. Zároveň připomněl i povinnost žalobce danou ustanovením § 39 odst. 3 zákona o správě daní, respektive § 97 odst. 1 daňového řádu. Dle žalovaného žalobce v rámci daňového řízení neprokázal, že v evidenci pro daňové účely za kontrolovaná zdaňovací období roku 2007 uvedl veškerá uskutečněná zdanitelná plnění ve správné výši a že ze všech uskutečněných zdanitelných plnění splnil povinnost přiznat daň na výstupu v souladu s §§ 2, 21, 100 a § 108 zákona o DPH. Zdůraznil, že v průběhu daňového řízení neprokázal výši použité obchodní přírážky, nevedl průkaznou evidenci zásob, nepředložil průkazné zápisy o zjištění skutečného stavu zásob v souladu s § 7b odst. 3 a 4 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), nevedl průkaznou evidenci denních tržeb (uskutečněných zdanitelných plnění) v souladu s § 100 zákona o DPH, § 7b zákona o daních z příjmů, § 39 odst. 3 zákona o správě daní, respektive § 97 odst. 1 daňového řádu. Nesplnil tak zákonné povinnosti a porušil ustanovení § 31 odst. 9 zákona o správě daní, respektive § 92 odst. 3 daňového řádu. V důsledku nesplnění těchto povinností nebylo dle žalovaného možné stanovit daň dokazováním tak, aby nebyly žádné pochybnosti o správnosti stanovení základu daně a daně v jednotlivých zdaňovacích obdobích roku 2007. Bez předložení průkazné evidence denních tržeb (uskutečněných zdanitelných plnění) nelze jednoznačně určit výši celkových tržeb, tj. výši uskutečněných zdanitelných plnění, ze kterých měla být DPH odvedena.

K tomu ještě žalovaný dodal, že pokud není průkazná výše vykázané obchodní přírážky, není vedena žádná evidence zásob, není provedena inventarizace (tj. zjištění skutečného stavu zásob a majetku a jeho porovnání na stav evidovaný) a pokud není ke kontrole předložena průkazná evidence denních tržeb, nelze žádným způsobem ověřit skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti. V případě žalobce nebylo dle žalovaného možné přesně zjistit a ověřit, jaká konkrétní

přijatá zdanitelná plnění, ze kterých si uplatnil nárok na odpočet (tj. nákupy potravin a nápojů), byla použita k výrobě jakých konkrétních jídel a nápojů, jaké konkrétní množství potravin a zboží, v jakém konkrétním zdaňovacím období a za jakou cenu, respektive s jakou obchodní přírážkou, bylo spotřebováno a prodáno. V důsledku toho nebylo možno zjistit skutečnou výši uskutečněných zdanitelných plnění (tržeb za prodaná jídla a nápoje), respektive nebylo možno bez jakýchkoli pochybností zjistit a ověřit, zda veškeré dosažené tržby byly zatíženy daní z přidané hodnoty.

Žalovaný dále v této souvislosti uvedl, že do zákonných podmínek pro stanovení daně podle pomůcek náleží rovněž dostatečná spolehlivost takto stanovené výše daně a povinnost přihlídnout k výhodám pro daňový subjekt. Tvrdil, že přestože se správce daně zabýval okolnostmi, z nichž by v souladu s ustanovením § 46 odst. 3 zákona o správě daní, respektive § 98 odst. 2 daňového řádu vyplývaly pro žalobce výhody, nezjistil žádné, které by žalobce již sám v průběhu daňového řízení neuplatnil.

Dostatečná spolehlivost daně stanovené podle pomůcek musí být dle žalovaného zajištěna jednak jejich vhodnou volbou, jednak jejich přiměřeností. V posuzovaném případě byly jako pomůcky pro stanovení daně použity údaje z předložených evidencí, záznamů a listin, které nebyly správcem daně zpochybněny, žalobcem podaná vysvětlení a vlastní poznatky správcem daně získané v dokazovací fázi kontroly, které měly z hlediska stanovení daně určitou informační hodnotu. Zároveň byly použity výsledky získané z provedených místních šetření a údaje z daňových spisů srovnatelných daňových subjektů tak, aby daň byla stanovena dostatečně spolehlivě.

Dle žalovaného byly veškeré použité pomůcky získány v souladu se zákonem a jejich podrobný výčet je uveden v úředním záznamu, který se stal podkladem pro stanovení daně podle pomůcek v souladu s § 98 daňového řádu. I přes skutečnost, že v průběhu daňové kontroly žalobce nedostal svým povinností, postupoval správce daně v jeho prospěch a při stanovení hodnoty zboží spotřebovaného v kontrolovaném období vycházel z údajů zjištěných v předložené evidenci, neboť provedeným vlastním šetřením nezjistil oproti evidenci předložené ke kontrole žádné konkrétní neevidované nákupy zboží.

Správce daně dle žalovaného ve snaze co nejspolehlivěji stanovit daňovou povinnost žalobce vycházel z provedených místních šetření a z údajů zjištěných u srovnatelných daňových subjektů, tj. plátců DPH, kteří v kontrolovaném období provozovali obdobnou podnikatelskou činnost. Při jejich výběru správce daně zohlednil velikost provozovny, lokalitu, v níž je restaurace umístěna, charakter kuchyně (nabídku hotových jídel, poledního menu i jídel na objednávku a specialit), cenovou kategorii restaurace, rozsah a úroveň dalších nabízených a poskytovaných služeb. V souladu s § 66 odst. 3 daňového řádu s ohledem na zájmy jiných daňových subjektů, nebyly identifikační údaje srovnatelných daňových subjektů ve stejnopisu úředního záznamu uvedeny.

Jako pomůcka pro stanovení daňové povinnosti žalobce byla použita průměrná obchodní přírážka zjištěná pro jednotlivé skupiny sortimentu zboží u srovnatelných daňových subjektů. Přestože správce daně při porovnávání zjištěné obchodní přírážky u jednotlivých skupin zboží zjistil, že se uplatněná výše obchodní přírážky u jednotlivých srovnatelných subjektů liší, ponechal v množině všechny vybrané srovnatelné subjekty, a to z důvodu dosažení objektivních srovnatelných podmínek. Vzhledem k tomu, že se žalobce cenami i průměrnou výší obchodní přírážky, zjištěnou u jednotlivých skupin zboží, pohyboval na horní hranici srovnatelných subjektů, postupoval dle žalovaného správce daně ve prospěch žalobce, neboť výrazně nižší obchodní přírážka v určité skupině zboží snižuje vypočtený průměr. Snahu správce daně o objektivitu a přiměřenost použitých pomůcek při stanovení daně dokládá dle žalovaného i skutečnost, že mimo skupinu potravin, byla u všech dalších skupin zboží přiřazena nižší obchodní přírážka než jaká byla u žalobce zjištěna. Přitom právě obchodní přírážka u potravin (jidel) byla jednou z příčin vzniku pochybností správce daně o správnosti a úplnosti předložených evidencí a vykázaných tržeb.

V souladu s výše uvedeným tak lze dle žalovaného konstatovat, že v rámci daňového řízení byla dodržena zásada „ve správné výši“, a „dostatečně spolehlivě“. Správce daně postupoval v souladu se zákonem o správě daní a s daňovým řádem, pomůcky použité pro stanovení daňové povinnosti jasně identifikoval tak, aby se k jejich volbě a míře užití mohl žalobce vyjádřit.

Žalovaný dále konstatoval, že počáteční a konečný stav zásob vykázaný v přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2007 žalobce doložil soupisy zásob, nazvanými „Inventarizace 31.12.2006“ a „Inventarizace 31.12.2007“. Jedná se o zápisy o zjištění skutečného stavu zásob, tj. inventury, nikoli inventarizace. Inventarizace k poslednímu dni zdaňovacího období roku 2006 a 2007 ke kontrole nepředložil. Dle žalovaného z předloženého daňového spisu vyplývá, že správce daně žalobci v průběhu daňové kontroly opakovaně podrobně vysvětlil rozdíl mezi zjištěním skutečného stavu zásob a provedením inventarizace.

Dle žalovaného je ze správního spisu patrné, že žalobce ke kontrole předložil pouze přehledy denních tržeb, prvotní záznamy uskutečněných zdanitelných plnění však nepředložil ani po výzvě správce daně a tvrdil, že mu zákon neukládá vést evidenci denních tržeb v elektronické podobě. Elektronické zařízení mu slouží pro vnitřní kontrolu a provázanost mezi výčepem - restaurací a kuchyní. Zároveň tento systém umožňuje „provádět kontrolu zaměstnanců a přijatých a registrovaných denních tržeb, pomáhá při průběžných inventurách a předávání průběžných zásob při změně zaměstnanců“. Z takto popsaného postupu dle žalovaného jednoznačně vyplývá, že prvotní záznam jednotlivých denních tržeb byl zadáván do pokladny v elektronické podobě, stejně byla evidována i celková denní tržba a na konci dne z důvodu kontroly zaměstnanců a přijatých a registrovaných tržeb byla porovnána s hotovostí v pokladně. Vlastním šetřením správce daně zjistil, že elektronický pokladní systém žalobce skutečně používal, a to od roku 2005. Dodala dne 24.5.2005 společnost AGNIS s.r.o. Z licenční smlouvy č. 200515 uzavřené dne

23.5.2005 vyplynulo, že systém zahrnoval modul - restaurační provoz se třemi stanicemi - pokladna do 100 míst, sklady do počtu 3 a kuchyně. Správce daně má k dispozici popis funkcí jednotlivých modulů a fotokopie dokladů, z nichž je patrné, že i v průběhu kontrolovaného období 2007 prováděla firma AGNIS s.r.o. běžný a aktualizací servis. Vzhledem k tomu, že pokladní systém byl v kontrolovaném období používán, trval správce daně důvodně na svém stanovisku, že bez předložení prvotních záznamů tržeb nelze ověřit správnost předložených soupisů denních tržeb.

Žalovaný poukázal na skutečnost, že správce daně v průběhu daňové kontroly zjistil i další nesrovnalosti. Žalobce k daňové kontrole předložil jídelní a nápojový lístek roku 2007, z něhož správce daně vycházel při ověřování výše obchodní přírážky u podávaných jídel a nápojů. Zjistil, že v kontrolovaných zdaňovacích obdobích byla zákazníkům účtována vyšší cena jídla a nápojů, než byla cena uvedená v předloženém ceníku za rok 2007. Správce daně má k dispozici účtenku ze dne 23.9.2007 (účtenka č. 39129), na níž účtovaná cena neodpovídá předloženému jídelnímu a nápojovému lístku:

	předložený ceník	účtenka
Bernard 12° 0,5l	23 Kč	24 Kč
Pito tmavé 0,5l	22 Kč	25 Kč
Hermelín, šunka	88 Kč	98 Kč
Vepřový řízek	75 Kč	89 Kč
Dětský smaž. kuřecí řízek	73 Kč	88 Kč

Ve všech uvedených položkách byla zákazníkovi účtována vyšší cena než cena uvedená v jídelním a nápojovém lístku předloženém ke kontrole, tj. jídla a nápoje byly v tomto případě prodány s vyšší obchodní přírážkou než vyčíslil správce daně z předložené evidence. Současně tato účtenka dle žalovaného dokládá používání restauračního informačního systému v elektronické podobě.

Žalovaný dále poukázal na předložené výpisy o transakcích provedených platebními kartami z nichž vyplývá, že žalobce zákazníkům umožňoval jak platby v hotovosti, tak platby platebními kartami, tzn. že při své činnosti používal elektronické zařízení umožňující tento způsob platby. Ani v tomto případě však žalobce prvotní doklady o úhradách platebními kartami správci daně nepředložil. Provedenou kontrolou byly taktéž zjištěny nesrovnalosti předložené denní evidence tržeb v návaznosti na výpisy transakcí provedených platebními kartami:

<u>datum transakce</u>	<u>hrubá částka</u>	<u>celkem za den</u>	<u>dle evidence denních tržeb</u>
17.3.2007	400,00		0
18.3.2007	999,99		0
1.9.2007	932,00		0
4.9.2007	104,00		0
8.9.2007	581,00		0
9.9.2007	828,00		0
14.9.2007	330,00		0
19.10.2007	7.201,50		6.900,00
18.12.2007	11.463,00		3.169,00

Správce daně kontrolou evidence příjmů a výdajů a evidence pro účely DPH v návaznosti na evidenci tržeb a na bankovní výpisy zjistil, že příjmy uskutečněné platební kartou a připsané na bankovní účet nebyly žalobcem zahrnuty do daňové povinnosti v jednotlivých zdaňovacích obdobích, respektive DPH nebyla z těchto položek odvedena. Z vysvětlení, které žalobce podal není zřejmé, kdy a zda vůbec jsou tržby inkasované platebními kartami evidované, způsob evidování tržeb inkasovaných platebními kartami není zřejmý ani z předložené evidence. Tvzení žalobce, že pro účely DPH jsou platby přiznány ve správném zdaňovacím období, neodpovídá dle žalovaného skutečnosti. Důkazem tohoto jsou například platby kartou uskutečněné dne 17.3. a 18.3.2007, připsané na bankovní účet dne 19.3.2007. Tyto platby nebyly do tržeb za I. čtvrtletí roku 2007 zahrnuty, neboť poslední vykázaná tržba v I. čtvrtletí roku 2007 byla tržba ze dne 16.3.2007. Poté již byly tržby vykázané ve výši 0,- Kč, neboť provozovna byla z důvodu rekonstrukce uzavřena.

Podle žalovaného výstupy z používaného restauračního informačního systému, a to buď v listinné nebo v elektronické podobě mohly být důležitým důkazním prostředkem pro prokazování správnosti evidovaných přijatých a uskutečněných zdanitelných plnění, o výši používané obchodní přírážky, o vedení skladové evidence, provedení inventarizace a o úplnosti předložené evidence denních tržeb. Ty však žalobce nepředložil.

Žalovaný se k další uplatněné odvolací námitce uvedl, že spolupráce žalobce se správcem daně není zpochybněna, avšak pouhá skutečnost, že daňový subjekt se správcem daně v průběhu kontroly spolupracuje, předkládá svá tvrzení a podává vysvětlení k jednotlivým zjištěným nedostatkům a nesrovnalostem v evidenci předložené ke kontrole nelze zaměňovat se splněním jeho zákonné povinnosti prokázat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém přiznání nebo k jejichž prokázání byl správcem daně vyzván.

Dále žalovaný připomněl, že daňové řízení, respektive dokazování v jeho průběhu není založeno na zásadě vyšetřovací, ale na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí.

V závěru žalovaný poukázal na ust. § 114 odst. 4 daňového řádu, podle kterého postupoval v řízení o odvolání. V posuzovaném případě, jak je výše uvedeno, byly zákonné podmínky pro stanovení daně podle pomůcek splněny, základ daně byl zjištěn a daň stanovena v souladu s ustanoveními daňového řádu a zákona o DPH.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného a jemu předcházejících rozhodnutí správce daně, kterými mu byla doměřena DPH za I. až IV. čtvrtletí 2007.

Uvedl, že daňová kontrola byla správcem daně zahájena za účinnosti zákona o správě daní a dokončena za účinnosti daňového řádu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nesprávně používá duální odkazy na novou a starou právní úpravu. Použití příslušného právního předpisu vyplývá dle žalobce z přechodných ustanovení daňového řádu.

Žalobce dále označil rozhodnutí žalovaného za rozporné se zákonem a rozpor shledal v použití pomůcek namísto stanovení daně dokazováním. Namítal rovněž, že při použití pomůcek byla překročena zákonná kritéria a správce daně vyměřil daň nepřiměřeným způsobem.

Žalobce nesouhlasil s výtkou správce daně, který v napadeném rozhodnutí uvádí, že neprokázal výši obchodní přírážky. Upozornil, že má povinnosti pouze ty, které mu ukládá zákon, neexistuje však takový, který stanoví vést evidenci použité obchodní přírážky. Není poroto povinen prokazovat skutečnosti, které vyplývají z úvah správce daně, ale pouze ty, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Žalobce tvrdil, že sám vede evidence, které je povinen vést a výzvy správce daně k prokázání výše obchodní přírážky jsou v rozporu se zákonem.

Další žalobní námitkou žalobce reagoval na tvrzení žalovaného, že nevedl průkaznou evidenci zásob a nepředložil průkazné zápisy o zjištění skutečného stavu zásob v souladu s § 7b odst. 3 a 4 zákona o daních z příjmů. Z citovaného právního předpisu však dle žalobce vyplývá, že zjištění skutečného stavu zásob, hmotného majetku, pohledávek a závazků provede poplatník k poslednímu dni zdaňovacího období a svém zjištění provede zápis. Žalobce tvrdil, že takový zápis sepsal ke konci roku 2007 a 2006 a oba předložil správci daně ke kontrole. Ze zápisu vyplývá, že stav evidovaný je stejný jako stav zjištěný. Podle žalobce je nerozhodné, pokud se žalobci nelíbila forma inventarizace, neboť zákon ji nestanoví.

Žalobce dále tvrdil, že evidenci denních tržeb správci daně předložil při kontrole. Současně prokázal, že v daňovém přiznání uvedl všechny příjmy a výdaje. Správcem daně vyjádřený názor označil za subjektivní. Žalovaný byl povinen uvést jakou zákonnou povinnost žalobce porušil a doložit jeho pochybení. Tvrzení žalovaného, že vedl prvotní denní evidenci tržeb v elektronické podobě je dle žalobce nesprávné. Žalobce ve smyslu ust. § 33 odst. 2 zákona o účetnictví zvolil formu, vedl účetní záznamy v listinné podobě a správci daně je předložil

Žalobce shledal rozporným se zákonem i způsob stanovení daně dle pomůcek. I při tomto postupu musí správce daně stanovit nejen příjmy ale i výdaje a musí být ověřitelné, jak ke stanovení daně dospěl. To správce daně nedodržel.

Dále v žalobě uvedl, že při stanovení spotřeby zboží podle pomůcek vycházel správce daně z údajů žalobce, neboť nebyly zjištěny neevidované nákupy. Obchodní přírážku stanovil jako aritmetický průměr obchodních přírážek zjištěný u čtyřech jiných daňových subjektů pro jednotlivé druhy zboží. Údaje k těmto osobám v úředním záznamu chybí, dle žalobce nelze zjistit, zda jde o srovnatelné subjekty. Žalobce poukázal na to, že provozuje restauraci v obci Batňovice a pro správné stanovení daně je důležité aby vybrat skutečně srovnatelné subjekty. Neověřitelný je i způsob, jakým správce daně dospěl k určení výše marže u srovnatelných daňových subjektů. Je i otázkou, zda správce daně tuto marži určil jen z jedné vybrané položky nebo zda provedl důsledně celkovou kontrolu daňových subjektů.

Žalobce v závěru žaloby poukázal na daňovou kontrolu předchozích zdaňovacích období, kde mu byly doměřeny minimální částky a tvrdil, že údaje z této kontroly jsou použitelné i pro toto řízení.

Žalovaný ve svém podání ze dne 22.8.2012 odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, konstatoval, že žaloba neobsahuje žádné nové skutečnosti, proto nepovažuje za nutné se k žalobním námitkám vyjadřovat. Navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s.ř.s."). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., když souhlas žalobkyně i žalovaného s takovým postupem byl dán za dodržení podmínek stanovených ve větě druhé zmíněného zákonného ustanovení. O věci usoudil následovně.

Jak vyplývá z obsahu správního spisu, správce daně shromáždil v průběhu kontroly řadu podkladů, které ho vedly závěru, že žalobce v kontrolovaném zdaňovacím období neprovedl řádnou inventarizaci zásob k 31.12.2006 a 31.12.2007, nevedl průkaznou evidenci tržeb a nevedl evidenci zásob. Tyto nedostatky se pak odrazily v závěru správce daně i žalovaného, že byly splněny podmínky pro stanovení daně podle pomůcek.

Se závěry správce daně a žalovaného se žalobce neztotožnil. Především tvrdil, že provedl řádnou inventarizaci zásob, při které postupoval v souladu s ust. § 7b odst. 3 a 4 o daních z příjmů. Podle citovaného ustanovení zápis o zjištěních sepsal ke konci roku 2007 a 2006 a oba předložil správci daně ke kontrole. Ze zápisu vyplývá, že stav evidovaný je stejný jako stav zjištěný.

Podle ust. § 7b odst. 4 zákona o daních z příjmů zjištění skutečného stavu zásob, hmotného majetku, pohledávek a závazků provede poplatník k poslednímu

dni zdaňovacího období. O tomto zjištění provede zápis. O případné rozdíly upraví základ daně podle § 24 a 25.

Jak si krajský soud ověřil, ve správním spise jsou založeny zápisy označené jako „inventarizace 31.12.2006“ a „inventarizace 31.12.2007“. Zápis ve čtyřech sloupcích uvádí jednotlivé položky, jejich množství, hodnotu a celkovou cenu. Na závěr je rukou připsáno kolik položek zápis obsahuje, razítko a podpis žalobce. Jednoznačně se tedy jedná pouze o inventurní soupisy zásob, bez ohledu na nadpis těchto listin. Nelze proto se žalobcem souhlasit pokud tvrdí, že ze zápisu vyplývá, že stav evidovaný je stejný jako stav zjištěný. Žalobce nebyl schopen doložit, že inventura zásob byla porovnána se stavem účetním ani nepředložil evidenci, se kterou by bylo možné takto zjištěné stavy zásob zboží porovnat a o případné rozdíly upravit základ daně ve smyslu ust. § 24 a 25 zákona o daních z příjmů.

Žalobce dále tvrdil, že při kontrole předložil správci daně evidence denních tržeb, kterou vedl pouze v listinné podobě. Popřel tvrzení žalovaného, že vedl prvotní denní evidenci tržeb v elektronické podobě. Krajský soud souhlasí se žalobcem v tom, že pokud si zvolil listinnou podobu vedení prvotní evidence, nelze mu to vytýkat. Správce daně na str. 13 zprávy o kontrole a žalovaný na str. 12 a 13 svého rozhodnutí zdůvodňovali svoje přesvědčení, že žalobce měl v kontrolovaném zdaňovacím období v provozu elektronický pokladní systém. Vycházeli zejména ze smlouvy ze dne 24.5.2005 se společností AGNIS s.r.o., z licenční smlouvy č. 200515 uzavřené dne 23.5.2005 a z dokladů, z nichž je patrné, že i v průběhu kontrolovaného období roku 2007 prováděla firma AGNIS s.r.o. u žalobce běžný a aktualizací servis. Správce daně i žalovaný se proto zcela oprávněně domnívali, že pokladní systém byl v kontrolovaném období používán. Na závěry žalovaného i důvody, které ho k těmto závěrům vedly krajský soud v podrobnostech odkazuje. Protože z daňového spisu vyplývá, že žalobce předložil ke kontrole pouze přehledy denních tržeb bez prvotních záznamů o uskutečněných zdanitelných plnění, mohl výstup z instalovaného elektronického zařízení nedostatek prvotních dokladů nahradit. Bez nich si správce daně správnost předložených soupisů denních tržeb nemohl ověřit a žalobce opakovaně na tento nedostatek upozornil (výzvy ze dne 6.8.2010 a ze dne 9.11.2010). Krajský soud proto nemohl přisvědčit žalobci, že jím vedená a předložená evidence denních tržeb byla průkazná.

Žalobce nesouhlasil ani s výtkou žalovaného, který v napadeném rozhodnutí uvádí, že žalobce neprokázal výši obchodní přírážky. Upozornil, že má povinnosti pouze ty, které mu ukládá zákon, neexistuje však takový, který stanoví vést evidenci použité obchodní přírážky. Krajský soud musí přisvědčit žalobci v tom, že vést zvláštní evidenci obchodní přírážky mu žádný zákon neukládá. Takovou evidenci nevyžadoval ani správce daně. Vzhledem k tomu, že žalobce v průběhu daňové kontroly nepředložil evidenci zásob, správce daně nemohl ověřit výši obchodní přírážky u podávaných jídel a nápojů. Proto provedl rozbor evidovaných dokladů o nákupu zboží a vyčíslil jeho hodnotu podle jednotlivých druhů. Výsledek správce daně popsal na str. 2 až 12 zprávy o kontrole a žalovaný pak na str. 2 až 7 svého rozhodnutí. Na tam popsaná zjištění krajský soud odkazuje, neboť odpovídají

podkladům založeným ve správním spise. Ke konkrétním výtkám, uvedeným ve zprávě z kontroly i v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, žalobce nevznese v žalobě žádnou námitku, nezpochybní ani závěry, které z provedených zjištění jak správce daně tak i žalovaný učinili. Krajský soud zcela souhlasí s hodnocením správce daně, který na str. 14 zprávy z kontroly svá zjištění, (která žalobce, jak bylo shora uvedeno, nezpochybní), shrnul do závěru, že bez předložení průkazné a úplné evidence pro daňové účely, průkazné a úplné evidence příjmů a výdajů, případně pomocných evidencí, bez předložení průkazné evidence tržeb a bez zjištění skutečného stavu zásob a majetku, a bez jeho porovnání s evidovaným stavem zásob (provedení inventarizace), nelze žádným způsobem ověřit skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti v kontrolovaném zdaňovacím období. V posuzovaném případě nemohl správce daně ověřit, kolik porcí jídel a kolik nápojů bylo prodáno, nebylo možné ověřit, jaké množství potravin a zboží v jakém konkrétním zdaňovacím období a za jakou cenu, resp. s jakou obchodní přírážkou bylo spotřebováno a prodáno, a zda veškeré tržby za poskytnuté restaurační služby byly zaevidovány do evidence uskutečněných zdanitelných plnění. Správce daně tedy nemohl bez jakýchkoliv pochybností ověřit výši výsledné daňové povinnosti v kontrolovaném zdaňovacím období.

Základní námitka žalobce směřuje proti závěru správce daně a žalovaného, že daň nebylo možné stanovit dokazováním ve smyslu ust. § 31 odst. 1 až 4 daňového řádu a byly tak splněny podmínky pro stanovení daně podle pomůcek (§ 31 odst. 5 citovaného zákona).

Podle § 98 daňového řádu platného v době vydání dodatečného platebního výměru a následně i rozhodnutí žalovaného, nesplní-li daňový subjekt při dokazování jím uváděných skutečností některou ze svých zákonných povinností, a v důsledku toho nelze daň stanovit na základě dokazování, správce daně stanoví daň podle pomůcek, které má k dispozici nebo které si obstará, a to i bez součinnosti s daňovým subjektem. Uplatnění tohoto postupu při stanovení daně se uvede ve výroku rozhodnutí.

Podle odst. 2 citovaného paragrafu stanoví-li správce daně daň podle pomůcek, přihlédne také ke zjištěným okolnostem, z nichž vyplývají výhody pro daňový subjekt, i když jím nebyly uplatněny.

Z toho co bylo podáno výše dle názoru krajského soud jednoznačně vyplývá, že žalobce nesplnil povinnosti, které mu ukládalo ust. § 7b zákona o daních z příjmů, ust. § 100 zákona o DPH a § 92 odst. 3 daňového řádu. Citovaná pochybení, shora podrobně popsána, neumožnila správci daně stanovit daň dokazováním. Byly proto splněny podmínky pro postup dle § 98 odst. 1 a 2 daňového řádu. Správce daně použité pomůcky popsal podrobně v úředním záznamu ze dne 4.11.2011 v posledním odstavci na str. 1 a na str. 2. Podrobně vysvětlil i postup při stanovení spotřeby zboží. Pro určení výše obchodní přírážky použil údaje čtyř srovnatelných subjektů, plátců DPH, provozujících stejnou podnikatelskou činnost. Popsal jaká kritéria hodnotil při se jejich výběru a vypočítal průměr zjištěných obchodních

přirážek u jednotlivých skupin sortimentu. Takto zjištěnou průměrnou obchodní přirážkou zatížil jednotlivé skupiny spotřebovaných potravin, nápojů a dalšího sortimentu zboží žalobce. Žalobce s úřední záznamem seznámil dne 9.11.2011.

Žalobce poukázal na to, že provozuje restauraci v obci Batňovice a pro správné stanovení daně je důležité aby vybrat skutečně srovnatelné subjekty. Údaje k těmto osobám v úředním záznamu chybí, a dle žalobce nelze zjistit, zda jde o srovnatelné subjekty.

Tuto námitku neshledává krajský soud důvodnou. Žalovaný podrobně popsal restauraci v níž žalobce podniká v druhém odstavci na str. 3 svého rozhodnutí a žalobce proti údajům tam uvedeným nevznesl žádné námitky. Z tohoto popisu lze restauraci hodnotit ve všech ohledech jako nadprůměrnou, turisticky vyhledávanou, se širokou nabídkou služeb, zjevně využívanou. Subjekty vybrané správcem daně se nacházejí v Trutnově nebo jeho okolí a shody v charakteru i rozsahu jejich podnikání s podnikáním žalobce jsou popsány v úředním záznamu. Pokud pak žalobce namítal, že je otázkou, zda správce daně tuto marži určil jen z jedné vybrané položky nebo zda provedl důsledně celkovou kontrolu srovnávaných daňových subjektů, je třeba připomenout, že stanovení daně podle pomůcek je náhradním způsobem stanovení daně. Nelze tedy vyžadovat takovou přesnost, jakou zákon předpokládá při jejím stanovení dokazováním. Ze zmíněného úředního záznamu je seznatelné, že správce daně u těchto subjektů provedl šetření a marži zjišťoval u jednotlivých skupin sortimentů. Není důvod pochybovat o tom, že při tomto šetření vycházel z jejich marže průměrné. Pro získání takových údajů a jejich použití jako pomůcky není důvod požadovat, aby byl výpočet v úředním záznamu podrobně popsán. Dle názoru krajského soudu rozsah údajů, které žalovaný v úředním záznamu uvedl, je pro tento způsob stanovení daně dostačující.

K tomu co bylo shora uvedeno krajský soud, ve shodě se žalovaným, dodává, že pokud není průkazná výše vykázané obchodní přirážky, není vedena žádná evidence zásob, není provedena inventarizace a pokud není ke kontrole předložena průkazná evidence denních tržeb, nelze žádným způsobem ověřit skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti. V případě žalobce nebylo možné přesně zjistit a ověřit, jaká konkrétní přijatá zdanitelná plnění, tj. nákupy potravin a nápojů, ze kterých si uplatnil nárok na odpočet, byla použita k výrobě jakých konkrétních jídel a nápojů, jaké konkrétní množství potravin a zboží, v jakém konkrétním zdaňovacím období a za jakou cenu, respektive s jakou obchodní přirážkou, bylo spotřebováno a prodáno. V důsledku toho nebylo možno zjistit skutečnou výši uskutečněných zdanitelných plnění (tržeb za prodaná jídla a nápoje), respektive nebylo možno bez jakýchkoli pochybností zjistit a ověřit, zda veškeré dosažené tržby byly zatíženy daní z přidané hodnoty

Žalobce žádné další konkrétní výhrady proti použitým pomůckám, případně proti samotnému postupu správce daně při výpočtu základu daně a daně, nevznesl. Nezpochybil ani postup správce daně při aplikaci ust § 98 odst. 2 daňového řádu a

netvrdil, že by existovaly nějaké okolnosti nebo výhody svědčící v jeho prospěch, které by správce daně nevzal v úvahu. Žalobce nevznesl ani námitky proti vyrozumění o povinnosti zaplatit penále ani proti jeho výši.

Na závěr krajský soud ještě reaguje na námitku žalobce, kterou vytýkal žalovanému, že nesprávně používá duální odkazy na novou a starou právní úpravu, když použití příslušného právního předpisu vychází z přechodných ustanovení daňového řádu. Jak vyplývá ze shora uvedeného, správce daně zahájil u žalobce kontrolu daně z přidané hodnoty dne 1.3.2010, tedy za účinnosti zákona o správě daní. Daňový řád nabyl účinnosti dne 1.1.2011, část řízení tedy proběhla podle původního procesního předpisu a část podle nového. To že žalovaný ve svém rozhodnutí odkazoval v některých případech na obě úpravy je sice možné hodnotit jako nadbytečné, nikoliv však nezákonné.

Krajský soud veden zásadami danými v ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních námitek a z důvodů výše uvedených neshledal žalobu důvodnou. Proto ji dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení před krajským soudem žalobce úspěch neměl, žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval a krajský soud ani nezjistil, že by mu nějaké takové náklady vznikly. Vzhledem k tomu bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V Hradci Králové dne 29. března 2013

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu